

G A Z E T K A DLA W S Z Y S T K I C H

Nr 6(200) CZERWIEC 2025

Papież Leon XIV

Zapraszamy na **nabożeństwa czerwcowe**
o godz. 17³⁰.

Uroczystość Najświętszego Ciała i Krwi Pańskiej – 19 czerwca.
Zapraszamy na tradycyjną procesję do czterech ołtarzy
po Mszy świętej na godz. 10⁰⁰.

PAPIEŻ FRANCISZEK MÓWIŁ DO NAS

Duch Święty jest „więzią jedności”

Cykl katechez na temat „Duch i Oblubienica”

Drodzy bracia i siostry, dzień dobry!

W naszym cyklu katechez na temat Ducha Świętego i Kościoła odnosimy się do Księgi Dziejów Apostolskich.

Relacja o zstąpieniu Ducha Świętego w dniu Pięćdziesiątnicy rozpoczyna się od opisu niektórych znaków przygotowawczych – szumiącego wiatru i języków ognia – ale kończy się stwierdzeniem: *I wszyscy zostali napełnieni Duchem Świętym* (Dz 2, 4). Św. Łukasz – autor Dziejów Apostolskich – podkreśla, że Duch Święty jest Tym, który zapewnia powszechność i jedność Kościoła. Bezpośrednim skutkiem „napełnienia Duchem Świętym” jest to, że Apostołowie „zaczęli mówić obcymi językami” i wyszli z Wieczernika, aby głosić Jezusa Chrystusa tłumowi (por. Dz 2, 4 i dalsze).

W ten sposób, Łukasz chciał podkreślić powszechną misję Kościoła, jako znaku nowej jedności między wszystkimi narodami. Widzimy, że Duch Święty działa na dwa sposoby na rzecz jedności. Z jednej strony pobudza Kościół do wyjścia na zewnątrz, aby mógł przyjmować coraz więcej osób i narodów; z drugiej strony gromadzi go w swym wnętrzu, aby umocnić osiągniętą jedność. Uczy go poszerzać się w powszechności i gromadzić się w jedności. Powszechność i jedność – oto tajemnica Kościoła.

Działanie pierwszego z tych dwóch ruchów – powszechno-

ści – dostrzegamy w Księdze Dziejów Apostolskich, w rozdziale 10, w wydarzeniu nawrócenia Korneliusza. W dniu Pięćdziesiątnicy apostołowie głosili Chrystusa wszystkim Żydom i wyznawcom Prawa Mojżeszowego, niezależnie od tego, do jakiego narodu należeli. Trzeba było kolejnej „Pięćdziesiątnicy”, bardzo podobnej do pierwszej, tej w domu setnika Korneliusza, aby skłonić Apostołów do poszerzenia horyzontu i przełamania ostatniej bariery, między Żydami a poganami (por. Dz 10-11).

Do tej ekspansji etnicznej dochodzi ekspansja geograficzna. Paweł – czytamy ponownie w Dziejach Apostolskich (por. 16, 6-10) – chciał głosić Ewangelię w nowym regionie Azji Mniejszej. Ale, jak napisano, „Duch Święty zabronił im”; chciał przejść do Bitynii, „Duch Jezusa nie pozwolił im”. Natychmiast odkrywamy powód tych zaskakujących zakazów Ducha: następnej nocy Apostoł otrzymał we śnie rozkaz wyruszenia do Macedonii.

W ten sposób Ewangelia opuściła jego rodzinną Azję i wkroczyła do Europy.

Drugi ruch Ducha Świętego – ten, który stwarza jedność – dostrzegamy w 15 rozdziale Dziejów Apostolskich, podczas tak zwanego Soboru Jerozolimskiego. Problem polega na tym, jak sprawić, by osiągnięta powszechność nie zagroziła jedności Kościoła. Duch Święty nie zawsze działa na rzecz jedności nagle, poprzez cudowne i stanowcze interwencje, jak w dniu Pięćdziesiątnicy. Czyni to również – i to w większości przypadków – poprzez dyskretne działanie, z poszanowaniem czasu i ludzkich różnic, posługując się osobami i instytucjami, przez modlitwę i spory. W sposób, powiedzielibyśmy dzisiaj, synodalny. Tak właśnie stało się na Soborze Jerozolimskim w kwestii obowiązków wynikających z Prawa Mojżeszowego, które miały być nałożone na nawróconych z pogaństwa. Jego rozwiązanie zostało ogłoszone całemu Kościołowi dobrze znanymi słowami: *Postanowiliśmy, Duch Święty i my...* (Dz 5, 28).

Św. Augustyn wyjaśnia jedność dokonaną przez Ducha Świętego za pomocą obrazu, który stał się klasyczny: „Czym dusza dla ciała, tym Duch Święty dla ciała Chrystusowego, którym jest Kościół”. Obraz ten pomaga nam zrozumieć coś ważnego. Duch Święty nie działa na rzecz jedności Kościoła z zewnątrz; nie ogranicza się do nakazywania

nam trwania w jedności. On sam jest „więzią jedności”. To On sprawia jedność Kościoła.

Jak zawsze, kończymy myśłą, która pomaga nam przejść od Kościoła jako całości do każdego z nas. Jedność Kościoła jest jednością między osobami i nie osiąga się jej przy stole, ale w życiu. Wszyscy pragniemy jedności, wszyscy pragniemy jej z głębi naszych serc, ale jest ona tak trudna do osiągnięcia, że nawet w małżeństwie i rodzinie

jedność i zgoda są jednymi z najtrudniejszych rzeczy do osiągnięcia, a jeszcze trudniejszymi do utrzymania.

Powodem tej trudnej jedności między nami jest to, że każdy chce, owszem, osiągnąć jedność, ale wokół swojego punktu widzenia, nie myśląc o tym, że druga osoba stojąca przed nim myśli dokładnie to samo o „swoim” punkcie widzenia. W ten sposób jedność jedynie się oddala. Jedność Pięćdziesiątnicy, według Ducha, dokonuje

się wówczas, gdy człowiek stara się postawić w centrum Boga, a nie samego siebie. W ten sposób buduje się również jedność chrześcijan: nie czekając, aż inni dołączą do nas tam, gdzie jesteśmy, ale podążając razem ku Chrystusowi.

Prośmy Ducha Świętego, aby pomógł nam być narzędziami jedności i pokoju.

Watykan,
9 października 2024

NOWY PAPIEŻ – LEON XIV

Robert Prevost – obecnie papież Leon XIV – urodził się 14 września 1955 w Chicago. Dorastał w Dolton, na przedmieściach Chicago. W wieku 14 lat rozpoczął naukę w niższym seminarium duchownym i ukończył je w 1973 roku.

Robert Prevost studiował na trzech wyższych uczelniach katolickich, w Villanovie, Chicago i Rzymie. W 1977 uzyskał licencjat z nauk matematycznych na Uniwersytecie Villanova. Dodatkowo studiował tam filozofię. W 1982 ukończył studia teologiczne w Chicago, uzyskując tytuł magistra teologii ze specjalizacją w misji międzykulturowej. W 1984 uzyskał licencjat prawa kanonicznego na Papieskim Uniwersytecie Świętego Tomasza z Akwinu w Rzymie, a trzy lata później zdobył stopień naukowy doktora prawa kanonicznego.

1 września 1977 wstąpił do nowicjatu zakonu św. Augustyna w Saint Louis w stanie Missouri, w prowincji Matki Bożej Dobrej Rady w Chicago. 2 września 1978, po zakończeniu nowicjatu, złożył pierwsze śluby zakonne, a 29 sierpnia 1981 złożył profesję wieczystą. W międzyczasie studiował

teologię w Chicago oraz nauczał fizyki i matematyki w szkołach katolickich. 10 września 1981 przyjął święcenia diakonatu. Święcenia prezbiteratu otrzymał 19 czerwca 1982. W latach 1985–1986 i 1988–1998 pracował w Peru.

W latach 1999–2001 był prowincjałem amerykańskiej prowincji zakonnej z siedzibą w Chicago. W latach 2001–2013, przez dwie kolejne sześcioletnie kadencje, był przeorem generalnym zakonu św. Augustyna, a w kolejnych dwóch latach wikariuszem prowincjalnym oraz dyrektorem formacyjnym w konwencie w Chicago.

3 listopada 2014 papież Franciszek mianował go administratorem apostolskim peruwiańskiej diecezji Chiclayo oraz biskupem tytularnym Sufar. Święcenia biskupie otrzymał 12 grudnia 2014, w święto Matki Bożej z Guadalupe, w katedrze św. Marii w Chiclayo. Jako zawołanie biskupie przyjął słowa *In Illo uno unum* (pol. *W Nim stanowimy jedno*) z „Objaśnień Psalmów” św. Augustyna. 26 września 2015 papież mianował go biskupem diecezjalnym tejże diecezji.

W latach 2018–2023 bp Robert Prevost był drugim wiceprzewodniczącym Konferencji Episkopatu Peru.

15 kwietnia 2020 papież Franciszek mianował go administratorem apostolskim diecezji Callao. Funkcję tę pełnił do 26 maja 2021.

30 stycznia 2023 papież Franciszek mianował go prefektem Dykasterii ds. Biskupów i przewodniczącym Papieskiej Komisji ds. Ameryki Łacińskiej, wynosząc go jednocześnie do godności arcybiskupa *ad personam*. Urząd objął 12 kwietnia 2023.

30 września 2023 papież Franciszek kreował go kardynałem diakonem, a jako kościół tytularny nadał mu kościół św. Moniki. 28 stycznia 2024 uroczystie objął swój kościół tytularny w Rzymie. 6 lutego 2025 został podniesiony przez papieża do rangi kardynała biskupa, diecezji suburbikarnej Albano.

8 maja 2025 podczas drugiego dnia konklawe, zwołanego po śmierci papieża Franciszka, w czwartym głosowaniu został wybrany na biskupa Rzymu – 267. papieża.

FILM „ZA GŁOSEM SERCA”

Czerwiec to szczególny czas w Kościele. W sposób wyjątkowy czci się serce Jezusa poprzez rozbrzmiewającą w świątyniach i przy ulicznych kapliczkach litanie do Najświętszego Serca Pana Jezusa. Jednakże w Polsce to również miesiąc szczególny dla każdej diecezji, ponieważ odbywają się w tym czasie rozmowy rekrutacyjne do seminariów duchownych.

W dzisiejszych czasach internet obfituje w materiały „powołaniowe”. Można natrafić na duchowe porady, zaproszenia na rekolekcje, a także filmy szczegółowo przedstawiające codzienność seminarzysty. Mimo bogactwa dostępnych treści, Wyższe Seminarium Duchowne we Wrocławiu zdecydowało się w tym roku na świeże, bardziej osobiste podejście do tego zagadnienia. Dzięki zaangażowaniu kleryków powstał film trwający ponad 20 minut, który nie tylko pokazuje, ale przede wszystkim tłumaczy, jak młody człowiek może odnaleźć odpowiedzi na pytania, które często zadaje sobie w ciszy serca. „Za głosem serca” to projekt wyjątkowy – nie jest to typowy dokument czy reportaż. To film, który ma za zadanie poruszyć, skłonić do refleksji i pomóc w wejściu w głąb siebie. Przygotowany przez grupę alumnów działających pod nazwą ProVocatorzy – co oznacza „dla powołań” – projekt ten wykracza poza zwykłą prezentację tematu. Stanowi zaproszenie do uważnego słuchania wewnętrznego głosu, podejmowania decyzji z odwagą i wrażliwością oraz rozeznawania swojej życiowej drogi.

Film porusza fundamentalne pytania, które pojawiają się

w ciszy serca: Czym właściwie jest powołanie? Jak usłyszeć je w codziennym zgiełku, wśród wewnętrznych pragnień? Jak rozpoznać, czy to, co czujemy, to rzeczywiście wezwanie od Boga, a nie jedynie nasze własne emocje? I jaka rola przypada w tym procesie Kościołowi, wspólnocie wierzących, kapłanom oraz formatorom duchowym? Film ten można odczytywać jako swoisty znak nadziei, doskonale wpisujący się w atmosferę Roku Jubileuszowego. Oferuje on przestrzeń do zatrzymania się, głębszej refleksji i ponownego wsłuchania się w siebie – co jest szczególnie potrzebne w czasach, gdy tempo życia często nie pozwala na kontemplację i duchowe rozeznanie. Film staje się szczególnie aktualny w kontekście obecnych wyzwań: matur i decyzji o przyszłości. To także odpowiedź na szerszy problem: z roku na rok maleje liczba kleryków, a niektóre diecezje stają przed realną perspektywą braku nowych święceń. Mimo to, Chrystus wciąż zaprasza do pójścia za Nim – tylko Jego głos coraz trudniej usłyszeć. Warto również zaznaczyć, że choć film koncentruje się na kapłaństwie, to jego przesłanie ma charakter uniwersalny. Może być inspiracją nie tylko dla mężczyzn myślących o drodze

kapłańskiej, ale także dla kobiet i mężczyzn rozeznających powołanie do życia zakonnego lub innej formy oddania się służbie Bogu i ludziom.

Oczywiście film to tylko zadanie pytania. Nie bez znaczenia jest również rola indywidualnego towarzyszenia duchowego w procesie rozeznawania. Wielu młodych ludzi potrzebuje obecności osoby, która pomoże im spojrzeć głębiej – nie podając gotowych odpowiedzi, lecz ucząc słuchać Boga w codzienności. Właśnie takie duchowe przewodnictwo, ukazane subtelnie w filmie, staje się coraz bardziej potrzebne w świecie pełnym hałasu i pośpiechu. To jeden z cenniejszych jego aspektów – pokazanie, że rozeznanie nie jest samotną walką, lecz drogą, na której Bóg stawia ludzi gotowych towarzyszyć i wspierać.

al. Krzysztof Niemczyk

Film dostępny pod linkiem:
<https://youtu.be/T6FyHbt4mGc?si=k7LwoPWuiCkMHVlG>

OFIARA CHRYSTUSA – I CO DALEJ?

Wydarzenie Wielkiego Piątku, które zmieniło losy świata, uobecnia się dzięki anamnezie* podczas każdej Eucharystii. Rodzi się zatem pytanie, czy Kościół oraz każdy z nas, może w jakiś sposób dołączyć się do ofiary, którą Chrystus złożył z samego siebie raz na zawsze? Przyjrzyjmy się jak od pierwszych wieków Kościoła rozwijała się nauka o Eucharystii jako ofierze Kościoła.

W jednym z pierwszych chrześcijańskich źródeł – *Didache* – pojawiają się już wątki świadczące o świadomości Kościoła, który składa swoją ofiarę: „aby ofiara wasza była czysta”, „aby nie została skałana ofiara wasza”.

Św. Ignacy Antiocheński zaś podkreśla, że życie chrześcijańskie polega na naśladowaniu Chrystusa, co wiąże się z gotowością do złożenia ofiary z samego siebie. Pojawia się silny związek pomiędzy swoją ofiarą, a ofiarą eucharystyczną. W Liście do Rzymian św. Ignacy pisze: „Błagajcie za mnie Chrystusa, abym z pomocą zwierząt stał się ofiarą dla Boga”.

Z kolei św. Cypriana z Kartaginy mówi, że jego śmierć męczeńska jest celebracją ofiary eucharystycznej. Widzimy zatem, że ofiara członków Kościoła – fizyczna oraz duchowa – staje się składową ofiary, którą Kościół składa podczas sprawowania Mszy.

W XVI wieku powraca potrzeba pochylenia się i uszczegółowienia nauki o Eucharystii w odpowiedzi na argu-

menty reformatorów. Orzeczenia Soboru Trydenckiego ukazały Mszę Świętą jako rzeczywistością i prawdziwą ofiarę, nierozzerwalnie związaną z ofiarą krzyżową Chrystusa.

Ważnym momentem w procesie ukazywania bogactwa tej tajemnicy było nauczanie papieża Piusa XII, który w encyklice *Mediator Dei*, przedstawił Eucharystię jako ofiarę obejmującą cztery podstawowe akty: uwielbienie, dziękczynienie, przebłaganie oraz prośbę – takie same jak w ofierze krzyża.

W XX wieku zapoczątkowana odnowa liturgiczna pod wpływem Soboru Watykańskiego II ukazuje liturgię jako wspólną własność całego Ludu Bożego. Owoc prac soborowych – Konstytucja dogmatyczna o Kościele *Lumen Gentium* podkreśla, że każdy, ale w różnym stopniu, uczestniczy w czynności liturgicznej przedstawiając w ten sposób jedność Ludu Bożego.

Św. Jan Paweł II w liście *Dominicae cenae* ukazuje Eucharystię jako ofiarę Kościoła, w której uczestniczą zarówno kapłan sprawujący liturgię, jak i wierni składający duchowe dary. Następnie w adhortacji *Christifideles laici* ukazuje udział wiernych świeckich w ofierze Kościoła poprzez misję kapłańską i królewską. Zaś w encyklice *Ecclesia de Eucharistia*, pisze, że Kościół, jako Mistyczne Ciało Chrystusa, złączony z Nim w miłości, składa siebie Ojcu – zarówno przez posługę kapłana, jak i w osobie

wiernych, którzy czynnie uczestniczą w liturgii. Maryja jawi się tutaj jako „ikona Kościoła eucharystycznego” – Jej *fiat* staje się wzorem dla każdego wierzącego, który w Komunii Świętej wyraża osobiste „oto jestem”. Wierni współofiarowują siebie poprzez słuchanie Słowa, modlitwę, śpiew, dziękczynienie, a nade wszystko – przez przyjęcie Ciała i Krwi Pańskiej. Eucharystia w ten sposób formuje postawę daru z siebie i buduje Kościół jako wspólnotę ofiarną.

Kolejny papież, Benedykt XVI w adhortacji *Sacramentum caritatis*, wskazuje na związek między ofiarą Chrystusa, a ofiarą Kościoła poprzez fakt włączenia wiernych w swoją ofiarę. Chrystus w ten sposób nieustannie buduje swoje ciało.

Widzimy więc, że przeświadczenie o składaniu ofiary przez Kościół w trakcie Eucharystii jest obecne od samego początku istnienia Kościoła, aż po czasy współczesne. Co to dla nas oznacza? Podczas każdej Eucharystii możemy ofiarowywać Chrystusowi swoje życie, problemy, troski oraz wszystko to, co chcemy oddać Ukrzyżowanemu. Nasza ofiara stanie się zatem składową ofiary Kościoła, która jest włączana w ofiarę Krzyża. Oznacza to, że nasza ofiara może przynieść konkretne duchowe owoce: uzdrowienie człowieka, jego wnętrza, oczyszczenie i doskonalenie w miłości.

Wojciech Jakubowski

* zobacz „Pigułkę” z maja

PAMIĘĆ O WŁADCACH

W Europie majestat władzy królewskiej zawsze wywoływał respekt, szacunek. Państwo z koronowanym monarchą na czele traktowane było jak równoprawny podmiot polityki międzynarodowej. Działo się tak nie tylko za życia władców, ale i po ich śmierci. Pamięć o panujących pomagała integrować i jednoczyć poddanych wokół spraw państwowych, publicznych, kulturalnych. Dlatego tak ważne są miejsca, w których chowano zmarłych monarchów. Właściwie w każdym europejskim kraju znajduje się nekropolia królewska.

W Wiedniu Krypta Cesarzowa, znajdująca się pod kościołem Kapucynów, poświęcona jest członkom dawnej austriackiej dynastii Habsburgów. Katedra w Roskilde jest najważniejszym kościołem grobowym duńskich monarchów. W Czechach taką rolę pełni archikatedra Świętych Wita, Wacława i Wojciecha, a na Węgrzech katedra Panny Marii w Székesfehérvár. Mauzoleum norweskiej rodziny królewskiej znajduje się w Oslo w Twierdzy Akershus. Groby wielu członków holenderskiej rodziny królewskiej znajdują się w Nieuwe Kerk w Amsterdamzie. Większość członków monarchii monakijskiej zostało pochowanych w Katedrze św. Mikołaja w Monako. W Szwecji, od 1922 roku oficjalne miejsce pochówku członków szwedzkiej rodziny królewskiej znajduje się w Sztokholmie na wyspie Karlsborg. W Hiszpanii monumentalny architektoniczny zespół pałacowo-klasztorno-biblioteczny w San Lorenzo de El

Escoria pełni funkcję nekropolii królewskiej. Natomiast w Serbii, cerkiew św. Jerzego w Topoli mieści królewskie mauzoleum dynastii Karadziordżewićów. Władców Anglii i Wielkiej Brytanii chowano w kaplicy św. Jerzego znajdującej się na terenie zamku w Windsorze.

W Polsce najważniejszym tego rodzaju miejscem jest **katedra wawelska**, gdzie pierwszym pochowanym królem był **Władysław Łokietek**. Po nim w tym miejscu pochowano kilkunastu następnych władców naszego kraju. Zarówno z dynastii piastowskiej andegaweńskiej, jagiellońskiej, jak i królów elekcyjnych. Jeden z grobowców jest pusty, bowiem następca Władysława Jagiełły, jego syn **Władysław Warneńczyk**, zginął w bitwie z Turkami pod Warną, a ciała nigdy nie odnaleziono.

Jednakże w Polsce i poza jej granicami również są miejsca, w których spoczywają polscy panujący, zarówno królowie, jak i książęta. W **katedrze poznańskiej** zostali pochowani pierwsi polscy królowie, czyli **Bolesław Chrobry** i jego syn **Mieszko II**. W Austrii, w mieście **Ossiach**, w kraju związkowym Karyntia, znajduje się opactwo benedyktynów. Według przekazów jest tam pochowany król Polski **Bolesław II Szczodry**. W poznańskiej świątyni znalazł też swoje miejsce spoczynku, pierwszy król po okresie rozbięcia dzielnicowego, **Przemysław II**. Król **Wacław II**, z czeskiej dynastii Przemyślidów, który panował w latach 1300-1305, został pochowany w kościele św. Jakuba w **Zbra-**

slawiu (dzielnica Pragi). Tam też znajduje się jego syn **Wacław III**, który zginął w drodze do Polski, w celu objęcia władzy po śmierci ojca.

W **Székesfehérvár (Węgry)** w katedrze Marii Panny spoczął **Ludwik Węgierski** – ojciec królowej Jadwigi. Turcy po zajęciu miasta w XVI w. sprofanowali groby królewskie, a katedrę przekształcono na magazyn prochu i amunicji. W 1601 r. doszło w nim do eksplozji, która całkowicie zniszczyła bazylikę. W latach 30. XX w. dzięki badaniom archeologicznym, odnaleziono szczątki władców, które jednak były tak przemieszane, że nikogo nie udało się zidentyfikować. W 2000 r. pochowano je w specjalnie przygotowanym ossuarium. W **katedrze wileńskiej** znajduje się grobowiec **Aleksandra Jagiellończyka**. W tej świątyni znalazło się również miejsce na serce **Władysława IV Wazy**. W **Saint-Denis**, w bazylice na terenie opactwa benedyktyńskiego w nekropolii królów francuskich został pochowany **Henryk Walezy**. Natomiast w **Dreźnie** w katedrze Świętej Trójcy spoczął przedostatni król Polski, **August III Sas**. Ostatni władca **Stanisław August Poniatowski**, po wielu perypetiach związanych z lokalizacją jego pochówków, w końcu XX wieku znalazł swoje miejsce w katedrze św. Jana Chrzciciela w **Warszawie**.

Polska nie zawsze była królestwem. W pewnych okresach władzę sprawowali książęta. Po swojej śmierci również byli chowani z należytym im szacunkiem. W **Gnieźnie** spoczął pierwszy władca Pol-

ski **Mieszko I** i jego prawnuk Kazimierz Odnowiciel. W Płocku, w tamtejszej katedrze, znajdują się szczątki dwóch książąt polskich: **Władysława Hermana** i jego syna **Bolesława Krzywoustego**. Drugi potomek Hermana, **Zbigniew**, krótko współrządził z bratem został pochowany na terenie klasztoru benedyktynów w Tyńcu. Bolesław Krzywousty w roku 1138, w statucie, zwanym też jego testamentem, ustanowił zasady dziedziczenia władzy centralnej w Polsce. Wprowadził dwie zasady: pryncypatu i senioratu. Określały one, że władcą Polski, czyli księciem zwierzchnim, będzie zawsze najstarszy książę z rodu Piastów. Kolejnym władcą był jego najstarszy syn **Władysław**, zwany Wygnańcem, z powodu wypędzenia go z Polski przez młodszych braci. Został pochowany zapewne w swoim ostatnim miejscu pobytu, tzn. w Altenburgu w Turynii. Następny w kolejności starszeństwa **Bolesław Kędzierzawy** spoczywa w Płocku. Po nim władzę przejął **Mieszko III Stary**. Został pochowany w Kaliszu, w nieistniejącej dziś kolegiacie św. Pawła Apostoła. Za życia Mieszka Starego walkę z nim o władzę rozpoczął młodszy brat **Kazimierz Sprawiedliwy** (który został pochowany w katedrze wawelskiej). W ten sposób rozpoczął się okres w historii Polski, określany jako rozbięcie dzielnicowe.

Do 1296 r. nie było księcia zwierzchniego, którego władzę uznawaliby inni Piastowicze (książęta z dynastii piastowskiej) i jednego państwa. Władzę w poszczególnych dzielnicach, będących samodzielnymi twórcami politycznymi, sprawowali lokalni książęta. Ukształtowało się kilka gałęzi rodu Piastów: ślą-

ska, mazowiecka, wielkopolska, małopolska, kujawska. Kilka postaci z tego okresu odegrały pewną rolę w historii i są dość znane. **Henryka Brodatego**, który władał Śląskiem, Małopolską i Wielkopolską, pochowano w Trzebnicy, w Bazylice św. Jadwigi i św. Bartłomieja, a jego syna **Henryka II Pobóznego**, który zginął w 1241 r. w bitwie z Tatarami pod Legnicą, w kościele św. Wincentego i św. Jakuba we Wrocławiu (dziś jest to katedra greckokatolicka). Niedawno, w kolegiacie św. Krzyża i św. Bartłomieja na Ostrowie Tumskim spoczął **Henryk IV Probus**, który czynił starania w Rzymie o zezwolenie na używanie berła, noszenie korony oraz posługiwanie się tytułem królewskim. Jego szczątki zaginęły w zawierusze II wojny światowej i dziś możemy tylko podziwiać jego sarkofag, będący wspaniałym przykładem sztuki gotyckiej, w Muzeum Narodowym we Wrocławiu. **Bolesław I Wysoki**, syn Władysława Wygnańca, został pochowany w ufundowanym przez siebie klasztorze w Lubiążu, gdzie do dzisiaj zachowała się jego płyta nagrobna.

Ciało **Leszka Białego**, syna Kazimierza Sprawiedliwego, uznanego przez część książąt za księcia zwierzchniego Polski pod koniec XII w., zostało umieszczone w katedrze wawelskiej. **Bolesław V Wstydlivy**, mąż kanonizowanej przez Jana Pawła II Kingi, został pochowany w kościele franciszkanów w Krakowie. Przyrodni, starszy brat Władysława Łokietka – **Leszek Czarny** znalazł miejsce wiecznego spoczynku, w krakowskim kościele dominikańskim św. Trójcy.

Władysław Odoniec, książę wielkopolski, został pochowany w katedrze w Po-

znaniu. Zwłoki syna Mieszka Starego, **Władysława Łaskonogiego**, złożono w klasztorze benedyktynów w kościele Narodzenia Najświętszej Marii Panny w Lubiniu. Przez kilka lat władał on Krakowem, co uważano za symbol posiadania władzy zwierzchniej nad innymi.

Władysław Opolczyk został pochowany pod kaplicą św. Anny w kościele Świętej Trójcy przy klasztorze franciszkanów w Opolu. To ten książę w XIV w. przywiózł do Polski z Rusi obraz Matki Boskiej, który umieścił w ufundowanym przez siebie klasztorze paulinów na Jasnej Górze w Częstochowie. **Konrad Mazowiecki**, znany ze sprowadzenia do Polski Krzyżaków w XIII w., spoczął w katedrze płockiej.

Dynastia Piastów trwała do XVIII wieku. **Jerzy Wilhelm**, niem. Georg Wilhelm (1660-1675), książę legnicko-wołosko-brzeski, to ostatni książę ze śląskiej linii Piastów i ostatni męski potomek całej dynastii Piastów. Został pochowany w kościele Świętego Jana w Legnicy. Jego siostrą była **Karolina**, niem. Charlotte von Liegnitz-Brieg-Wohlau (1652-1707), księżniczka legnicko-brzesko-olańska, ostatnia z dynastii Piastów. Zmarła 24 grudnia 1707 we Wrocławiu. Była ostatnią Piastówną. Jej serce złożono w srebrnej urnie w kościele św. Klary we Wrocławiu. Znajduje się ono w filarze między kaplicą św. Jadwigi a kościołem, który dziś jest pod opieką urszulanek. Tamże umieszczono również pamiątkową tablicę ukazującą koligację rodzinne między Karoliną a Mieszkim I. Natomiast jej ciało spoczęło w klasztorze cysterek w Trzebnicy. W grobowcu u stóp św. Jadwigi Śląskiej.

PZ

Św. Genowefa (422-500)

Czy wyobrażasz sobie taką sytuację: do miejscowości, w której mieszkasz przyjeżdża biskup, wszyscy się zbiegają, a on patrzy na każdego przenikliwym spojrzeniem, po czym zatrzymuje wzrok na tobie i mówi: Zostaniesz świętą (albo świętym) i – wręcza Ci krzyż? W takiej właśnie sytuacji znalazła się Genowefa, kiedy miała siedem lat.

Gdzie? W Nanterre (czytaj: nater) niedaleko Lutecji, czyli dzisiejszego Paryża, a proroctwo wygłosił późniejszy święty German, biskup Auxerre (czytaj: okser). Co na to Genowefa? Nadal była grzeczną dziewczynką. Czas spędzała na modlitwie, pokucie i uczynkach miłosierdzia. I nigdy nie rozstawała się z krzyżem.

Po śmierci rodziców udała się do Paryża i z rąk biskupa, mając zaledwie piętnaście lat, otrzymała – uwaga – welon dziewicy poślubionej Bogu. Od tej pory zaczęła prowadzić surowe życie mniszki. Dużo czasu spędzała na modlitwie. Na własne utrzymanie zarabiała, zajmując się do różnych prac, a wolny czas poświęcała ludziom chorym i opuszczonym. Podziwiano jej gorliwość i ofiarność. Wiele młodych kobiet, które początkowo przyglądały się jej z rezerwą, za-

pragnęło żyć tak jak ona. Odwiedzały ją coraz częściej, a ona chętnie udzielała im potrzebnych rad i wskazówek.

Silna wiara, gorąca pobożność i ascetyczne życie zaprowadziły Genowefę na wyżyny świętości, a jej mądre rady kilkakrotnie ocaliły Paryż przed wrogiem. Oto przykłady: Kie-

dy ludzie wpadli w panikę na wieść o zbliżających się Hunach pod wodzą okrutnego Attyli, Genowefa powiedziała: „Bóg ocali miasto, jeśli tylko wszyscy podejmą post i modlitwę”. I co? Attyla rozmyślił się. A gdy mieszkańcom Paryża groził głód podczas oblężenia miasta przez Franków, co zrobiła? Zorganizowała flotę rzeczną, która Sekwaną dowoziła żywność ludziom głodującym.

Mieszkała w ubogim domku, a odwiedzali ją nawet królowie. Życie jej nie było jednak usłane różami. Usiłowano ją spalić na stosie, okrzyczano czarownicą. Mimo to, dożyła sędziwego wieku i uczyniła wiele dobrego.

Legenda głosi, że gdy się modliła, diabeł zdmuchiwał złośliwie świecę stojącą obok krzyża, a wtedy anioł zapalał ją na nowo. Dzisiaj do modlitwy niepotrzebne są świece, wystarczą: dobre chęci i zapal. I to one są teraz zapalane przez anioła i gaszone przez diabła. Ale o tym, kto z nich wygra w tych zawodach, decydujesz – wyłącznie ty!

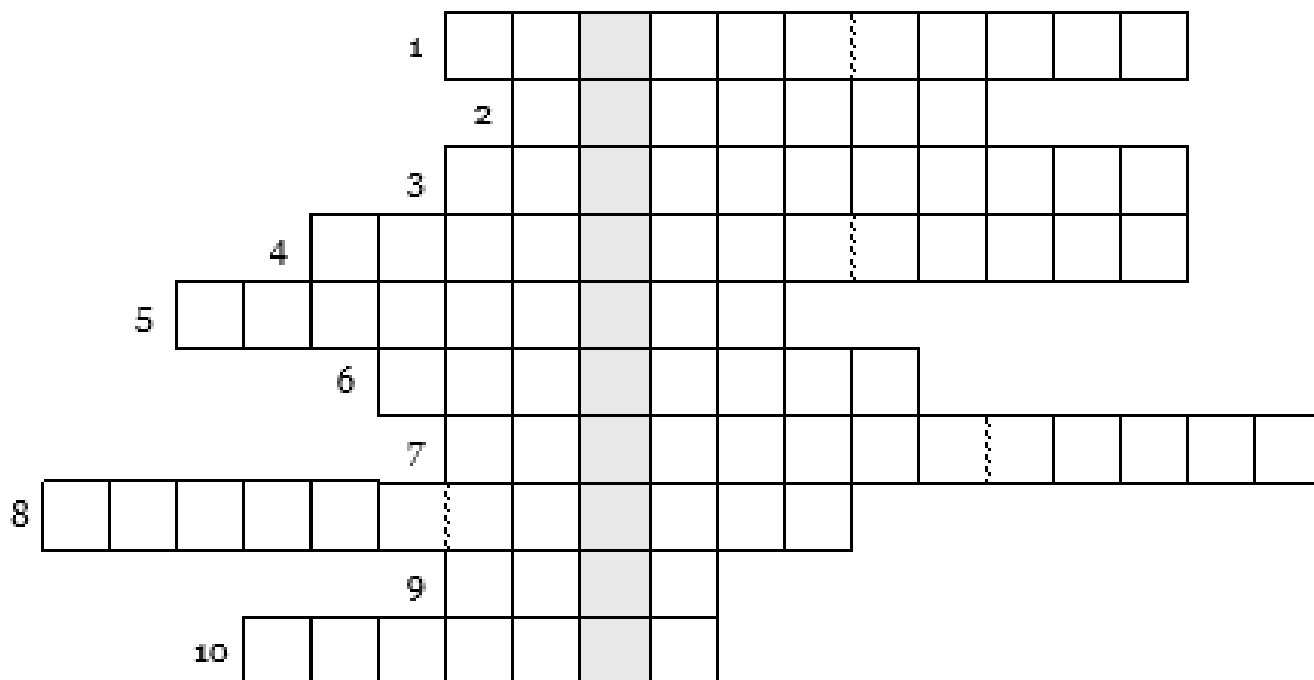
*Opowiadanie pochodzi
z książki
Ewy Skarżyńskiej
„Co się w niebie święci”*

ZADANIE NA CZERWIEC

Zbliżają się wakacje więc warto zaplanować zwiedzanie najbliższej okolicy. Znacie swoją „małą ojczyznę”? W krzyżówce są do odgadnięcia nazwy miejscowości z naszego regionu. Warto je zwiedzić!

opr. G. Graczyk-Zołotajkin, E. Hoffmann-Guzik

1. Uzdrowisko, w którym odbywa się Festiwal Moniuszkowski.
2. Miejscowość u stóp góry Ślęży.
3. Miasto słynące na cały świat z ceramiki.
4. Uzdrowisko z Dworkiem Chopina.
5. Dawniej wydobywano tu złoto.
6. Pierwsze miasto na trasie z Wrocławia do Warszawy.
7. Uzdrowisko znane z Manufaktury Szkła „Barbara”.
8. W lipcu odbywa się tu Lato Agatowe – największa impreza mineralogiczna w Polsce.
9. Tu produkowano samochody dostawcze o nazwie takiej samej jak miasto.
10. Miasto słynące z twierdzy będącej systemem obronnym z okresu XVII i XVIII w.

Rozwiązanie zadania – hasło – należy napisać na kuponie i do 13 czerwca wrzucić do skrzynki. Skrzynka na rozwiązania będzie wystawiona na stoliku po Mszy Świętej na godzinę 11⁰⁰ a w innym terminie w zakrystii. Można także wysłać rozwiązanie na adres redakcji: **gazetka-dla-wszystkich(at)wp.pl** umieszczając w temacie *Zadanie na czerwiec* (termin: piątek, 13 czerwca). Losowanie nagród odbędzie się w niedzielę 15 czerwca, po Mszy Świętej na godzinę 11⁰⁰.

KUPON – Zadanie na czerwiec

.....
imię i nazwisko dziecka, wiek

.....
hasło

I N T E N C J E M S Z A L N E

1 czerwca, 7 Niedziela Wielkanocna – uroczystość Wniebowstąpienia Pańskiego

8⁰⁰ Dziękczynno-błagalna za dar kochającej rodziny z prośbą o zdrowie i pomnożenia wiary dla rodzin: Machoń, Szewczyk i Chada

9⁰⁰ O zdrowie i Boże błogosławieństwo oraz opiekę Matki Bożej dla dzieci i wnuków

10⁰⁰ **Msza święta zbiorowa**

11⁰⁰ Z prośbą o Błogosławieństwo dla dzieci, wnuków, prawnuków i wszystkich dzieci

12⁰⁰ **W intencji Parafian**

18⁰⁰ ++ Tadeusz i Teresa Bober

20⁰⁰ + Michalina Jankowska (1 gregorianka)

2 czerwca, poniedziałek

9⁰⁰ + Michalina Jankowska (2 gregorianka)

18⁰⁰ ++ Agnieszka, Józef, Andrzej Tytko

3 czerwca, wtorek – wspomnienie świętych męczenników Karola Lwangi i Towarzyszy

9⁰⁰ + Michalina Jankowska (3 gregorianka)

18⁰⁰ ++ rodzice: Stefania i Michał Kornicki; ++ rodzeństwo: Ryszard, Zenon i Elżbieta

4 czerwca, środa

9⁰⁰ + Michalina Jankowska (4 gregorianka)

18⁰⁰ Nowenna do NMP Nieustającej Pomocy

5 czerwca, czwartek – wspomnienie św. Bonifacego, biskupa i męczennika

9⁰⁰ + Maria Grabarek

18⁰⁰ + Michalina Jankowska (5 gregorianka)

6 czerwca, piątek

9⁰⁰ + Michalina Jankowska (6 gregorianka)

18⁰⁰ W intencji Róż Żywego Różańca

7 czerwca, sobota – wigilia Zesłania Ducha Świętego

9⁰⁰ + Michalina Jankowska (7 gregorianka)

11⁰⁰ **Uroczystość I Komunii Świętej**

18⁰⁰ 80 rocznica urodzin Zenka z prośbą o zdrowie i Boże błogosławieństwo

8 czerwca, Niedziela Zesłania Ducha Świętego

8⁰⁰ ++ Tadeusz Świętochowski, Zofia, Roman Mączka, Kazimierz Mączka, Aleksander i Teresa Mączka

9⁰⁰ ++ Romana (k. – 2 rocznica śmierci), Wacław i Tadeusz Grzelec, ++ z rodziny

10⁰⁰ **Msza święta zbiorowa**

11⁰⁰ W intencji Mai z okazji 17 rocznicy urodzin i Dominiki z prośbą o błogosławieństwo

12⁰⁰ **W intencji Parafian**

18⁰⁰ + Michalina Jankowska (8 gregorianka)

20⁰⁰ + Ks. Markus Chwastek

9 czerwca, poniedziałek – święto Najświętszej Maryi Panny, Matki Kościoła

9⁰⁰ + Michalina Jankowska (9 gregorianka)

18⁰⁰ ++ Maria Józwiak, Stanisław Salamon

10 czerwca, wtorek

9⁰⁰ + Michalina Jankowska (10 gregorianka)

18⁰⁰ Za dusze w czyśćcu cierpiące

11 czerwca, środa – wspomnienie św. Barnaby, apostoła

9⁰⁰ + Michalina Jankowska (11 gregorianka)

18⁰⁰ Nowenna do NMP Nieustającej Pomocy

12 czerwca, czwartek – święto Jezusa Chrystusa, Najwyższego i Wiecznego Kapłana

9⁰⁰ + Dariusz Sobolewski (intencja od Renaty i Arkadiusza z dziećmi)

18⁰⁰ + Michalina Jankowska (12 gregorianka)

13 czerwca, piątek św. Antoniego z Padwy, prezbitera i doktora Kościoła

9⁰⁰ + Dariusz Sobolewski

18⁰⁰ + Michalina Jankowska (13 gregorianka)

20⁰⁰ W intencji Róży NMP Pocieszenia

14 czerwca, sobota – wspomnienie bł. Michała Kozala, biskupa i męczennika

9⁰⁰ + Michalina Jankowska (14 gregorianka)

18⁰⁰ ++ Wanda, Antoni, Stanisław Steckiewicz; Maria i Stanisław Ząbek; ++ z rodzin

15 czerwca, 11. Niedziela Zwykła – uroczystość Najświętszej Trójcy

8⁰⁰ + Eugeniusz Południak (6 rocznica śmierci)

9⁰⁰ + Mieczysław Madej; ++ rodzice i teściowie; ++ z rodziny Madej

10⁰⁰ **Msza święta zbiorowa**

11⁰⁰ + Jadwiga Gajek (14 rocznica śmierci); ++ Władysław i Anna Gajek; ++ Maria i Mieczysław Pacholscy

12⁰⁰ **Rocznica I Komunii Świętej**

18⁰⁰ ++ Kazimierz Wiącek (25 rocznica śmierci), Jan, Stanisława (k.) Wiącek, Irena Wróbel

20⁰⁰ + Michalina Jankowska (15 gregorianka)

Nabożeństwo ku czci
św. Wawrzyńca
10 czerwca, wtorek

Nabożeństwo
Fatimskie
13 czerwca (piątek),
godz. 20⁰⁰

16 czerwca, poniedziałek

9⁰⁰ + Elżbieta i Józef Chwastek

18⁰⁰ + Michalina Jankowska (16 gregoriana)

17 czerwca, wtorek – wspomnienie św. Brata Alberta Chmielowskiego, zakonnika

9⁰⁰ + Michalina Jankowska (17 gregoriana)

18⁰⁰ O Boże błogosławieństwo dla Krystyny i Marka

18 czerwca, środa – wspomnienie Najświętszej Maryi Panny z Rokitna – Cierpliwie Słuchającej

9⁰⁰ + Michalina Jankowska (18 gregoriana)

18⁰⁰ Nowenna do NMP Nieustającej Pomocy

19 czerwca, czwartek – uroczystość Najświętszego Ciała i Krwi Chrystusa

8⁰⁰ ++ Krystyna, Gustaw, Bogdan Anczakowski

9⁰⁰ ++ Antoni, Halina Brodowscy

10⁰⁰ Msza święta zbiorowa

12⁰⁰ ++ Władysław Kołodnicki, Kazimierz, Maria, Franciszek, Kazimierz i Kazimiera Kołodnicki

18⁰⁰ + Michalina Jankowska (19 gregoriana)

20 czerwca, piątek – Narodowy Dzień Powstań Śląskich

9⁰⁰ + Ewa Chwastek

18⁰⁰ + Michalina Jankowska (20 gregoriana)

21 czerwca, sobota – wspomnienie św. Alojzego Gonzagi, zakonnika

9⁰⁰ ++ Ewa, Janina, Stanisław, Czesław; ++ z rodziny Kurpińskich; ++ Michalina, Wacław Kasjan

18⁰⁰ + Michalina Jankowska (21 gregoriana)

22 czerwca, 12. Niedziela Zwykła

8⁰⁰ + Andrzej Lipiński

9⁰⁰ ++ Władysław (10 rocznica śmierci), Kazimierz (15 rocznica śmierci) Zazula; ++ z rodziny Zazula

10⁰⁰ Msza święta zbiorowa

11⁰⁰ ++ Jan Krępowicz, Bronisława (k.) Gułowska; ++ z tych rodzin

12⁰⁰ W intencji Parafian

18⁰⁰ ++ Zofia, Jan, Zbigniew, Jan Świderscy, Lucjan Połaczewski

20⁰⁰ + Michalina Jankowska (22 gregoriana)

23 czerwca, poniedziałek – Dzień Ojca

9⁰⁰ + Michalina Jankowska (23 gregoriana)

18⁰⁰ ++ Jan i Wanda Oczkowscy, Kazimierz, Władysław, Jan i Stanisława (k.) Namysław

24 czerwca, wtorek – św. Jana Chrzciciela, patrona Archidiecezji Wrocławskiej

9⁰⁰ 1) ++ Janina i Mieczysław Żurawiński

2) + Michalina Jankowska (24 gregoriana)

18⁰⁰ + Kazimierz Cały; ++ rodzice i rodzeństwo

25 czerwca, środa

9⁰⁰ 1) + Helena Lis

2) + Michalina Jankowska (25 gregoriana)

18⁰⁰ Nowenna do NMP Nieustającej Pomocy

26 czerwca, czwartek

9⁰⁰ 1) + Elżbieta Pawlak

2) + Michalina Jankowska (26 gregoriana)

18⁰⁰ + Genowefa Butkowska (5 rocznica śmierci); + Czesław Butkowski (25 rocznica śmierci)

27 czerwca, piątek – Uroczystość Najświętszego Serca Pana Jezusa

9⁰⁰ + Michalina Jankowska (27 gregoriana)

18⁰⁰ ++ rodzice: Stanisława (k.) i Józef Łuczak; ++ z rodzin Łuczaków i Płatków

28 czerwca, sobota – wspomnienie Niepokalanego Serca Najświętszej Maryi Panny

9⁰⁰ ++ Helena i Leon Kucharczyk; + Jan Drelichowski

18⁰⁰ ++ Stanisław Juszcak (2 rocznica śmierci), Adela i Czesław Juszcak

29 czerwca, 13. Niedziela Zwykła – uroczystość świętych Apostołów Piotra i Pawła

8⁰⁰ 1) ++ Helena, Franciszek, Eugeniusz Południak

2) + Michalina Jankowska (29 gregoriana)

9⁰⁰ ++ Maria, Jan Młynarscy, Władysław Baran

10⁰⁰ Msza święta zbiorowa

11⁰⁰ W intencji Aliny z okazji urodzin

12⁰⁰ W intencji parafian

18⁰⁰ + Marian Wierzbicki, ++ z rodziny

20⁰⁰ O Boże błogosławieństwo i zdrowie dla pana Piotra Litwińskiego

30 czerwca, poniedziałek

9⁰⁰ + Michalina Jankowska (30 gregoriana)

18⁰⁰ + Halina Marciniak

**Intencja
Apostolstwa Modlitwy
i Żywego Różańca
w czerwcu**

O wzrost wrażliwości na świat

Módlmy się, aby każdy z nas znajdował pocieszenie w osobistej relacji z Jezusem, a z Jego Serca czerpał wzór współczującej miłości do świata.

Kancelaria parafialna

czynna w poniedziałki 16⁰⁰-17⁰⁰
i soboty 10⁰⁰-11⁰⁰, w sprawach
pilnych – po Mszy Świętej.

Gazeta parafialna do użytku
wewnętrznego. Redaguje zespół pod
kierunkiem ks. Proboszcza.

Parafia Rzymskokatolicka

pw. św. Wawrzyńca
we Wrocławiu-Żernikach,
ul. Żernicka 249, 54-510 Wrocław
Ks. Proboszcz tel. 602-22-32-22
parafiazerniki(at)op.pl
www.zerniki.archidiecezja.wroc.pl
konto bankowe Parafii
32 1500 1793 1217 9006 0637 0000
Wpłaty z dopiskiem:
„Ofiara na Kościół”

Redakcja zastrzega sobie prawo do skracania
i korekty tekstów oraz zmiany ich tytułów.

Kontakt z redakcją:
gazetka-dla-wszystkich(at)wp.pl

Okladka: Papież Leon XIV, źródło e-KAI

KRONIKA PARAFIALNA

W ostatnim miesiącu do wspólnoty parafialnej, przez **sakrament Chrztu świętego** zostały przyjęte dzieci:

- Kaja Mia Czupryńska
- Nikodem Grzegorz Szczepaniak

W ostatnim miesiącu **zmarli**:

- + Dariusz Sobolewski
- + Mieczysław Szumyło
- + Jadwiga Maria Korniak
- + Wiesława Zagórska
- + Danuta Kanicka
- + Irena Barbara Nowak

Módlmy się o Niebo dla Nich.

Herb i dewiza papieża Leona XIV

In Illo uno unum – „W Nim stanowimy jedno” – tak brzmi dewiza Ojca Świętego. W podstawowych elementach Leon XIV zachował swój wcześniejszy herb, wybrany podczas jego konsekracji biskupiej, a także motto.

Herb Leona XIV to tarcza podzielona ukośnie na dwie części. W górnej części znajduje się błękitne tło, na którym widnieje biała lilia – symbol czystości oraz Maryi. Dolna część ma jasne tło i przedstawia obraz nawiązujący do Zakonu św. Augustyna: zamkniętą księgę, na której spoczywa serce przeszyte strzałą. Ten symbol odnosi się do doświadczenia nawrócenia św. Augustyna, które sam wyjaśnił słowami: *Vulnerasti cor meum verbo tuo* – „Przeszyłeś moje serce swoim słowem”.

In Illo uno unum to słowa, które św. Augustyn wypowiedział w kazaniu – Komentarzu do Psalmu 127 – aby wyjaśnić, że „choć my, chrześcijanie, jesteśmy liczni, w jednym Chrystusie stanowimy jedno”.

W wywiadzie udzielonym w lipcu 2023 r. abp Prevost wyjaśnił: „Jak wynika z mojej dewizy biskupiej, jedność i komunია są integralną częścią charyzmatu Zakonu św. Augustyna, a także mojego sposobu działania i myślenia. Uważam, że bardzo ważne jest promowanie komunii w Kościele. (...) Komunია, uczestnictwo i misja to trzy kluczowe słowa Synodu. Dlatego jako augustianina promowanie jedności i komunii jest dla mnie fundamentalne.

